

ПАТЭР

№7-8 (39-40)
ліпень-жнівень
2007

НОСТЭР

„Я ёсьць дарога, праўда
і жыцьцё”

(Ян 14:6)

Выданьне рымска-каталіцкай парафіі сьвятога Казіміра ў Жлобіне

Ян Павал II наведару Беларусь

...і застаўся ў Валожыне

Так, насамрэч у Валожыне, бо менавіта там 7 ліпеня быў урачыста адкрыты першы ў Беларусі помнік Вялікаму Папу Яну Паўлу II на некасьцельнай тэрыторыі.

Амаль з самага ранку 7 ліпеня звонку і ўнутры Валожынскага парафіяльнага касцёла Сьвятога Юзафа пачалі збірацца вернікі. Бліжэй да 12 гадзінаў пад'язджалі высокія госьці ўрачыстасці - Апостальскі нунцый у Беларусі Марцін Відавiч, біскуп Мінска-Магілёўскай архідыяцэзіі Антоні Дзям'янка, кс. архімандрыт Сяргей Гаек МiС, Апостальскі візытатар для грэка-каталікоў у Беларусі, в.а. амбасадара Рэспублікі Польшча, дыпляматы, прадстаўнікі дзяржаўных уладаў розных узроўняў. Прыбыла таксама больш 20 сьвятароў з розных куточкаў Беларусі, шматлікія прадстаўнікі прэсы.

Калі а 12 гадзіне распачалася ўрачыстая сьвятая Імша, якую цэлебраваў Апостальскі нунцый арцыбіскуп Марцін Відавiч, касцёл быў поўны вернікаў, якіх сабралася некалькі тысячаў.

Кс. біскуп Антоні Дзям'янка прамовіў казаньне, дзя зьвярнуў сваю увагу на сьвятасць асобы Яна Паўла II.

Пасьля імшы працэсія з касцёла накіравалася да помніка, які быў прыкрыты белай хус-

ткай. Помнік уяўляе сабой 2,5 мэтровую фігуру Яна Паўла II, каторы бласлаўляе верных. Усталяваны на каменным пастамэньце непадалёк касцёла, на цэнтральнай плошчы горада, аднак на дзяржаўнай тэрыторыі. Варта адзначыць, што гарадзкія ўлады дапамаглі ўсталяваць сам помнік.

Калі белая тканіна, што прыкрывала помнік, была знятая, усе сабраныя прачыталі малітву ў інтэнцыі хутчэйшай бэатыфікацыі Слугі Божага і арцыбіскуп Марцін Відавiч асьвяціў помнік.

Пасьля таго, як урачыстасці скончыліся, шмат вернікаў усклала кветкі ля помніка, маліліся ў цішыні, рабілі фотаздымкі з Вялікім Папам.

Пад помнікам усталяваная памятная дошка, на якой напісана: „Адчыніце Вашыя дзьверы перад Хрыстом”. Яне Паўле II “Вялікі” выпрошвай Божае благаслаўленьне для Валожына і для ўсёй Беларусі. Вучы нас любіць Бога, быць вернымі Касцёлу і Сьвятой Апостальскай Сталіцы. Дапамагай нам жыць паводле Божых і Касцельных заповедзяў. Благаслаўляй жыхароў і гасьцей Валожыншчыны: каталікоў, нашых Братоў і Сясьцёр Праваслаўных, і кожнага, чыё сэрца адчынена для Бога. Удзячныя Богу парафіяне Валожынскага касцёла і пробашч ксёндз доктар Гэнрык Акалатовiч”.

працяг на 2 стар.

Фота: А. Карцель

Ян Павал II наведару Беларусь

Чаму ж помнік паўстаў менавіта ў Валожыне? Аб гэтым мы запыталіся пробашча Валожынскага касцёла ксяндза доктара Гэнрыка Акалатовіча, які быў ініцыятарам і арганізатарам зьяўленьня помніка: “Я меў ласку 2 разы асабіста сустрэцца зь Вялікім Папам. Ведаю, што Ян Павал II вельмі хацеў прыехаць на Беларусь, аднак ня меў такой магчымасьці. Ён быў вялікім чалавекам, якога паважаюць ня толькі каталікі. Да таго ж быў славянінам, палякам. І зараз ён тут, у Беларусі. Хаця б у выглядзе помніка. Ён благаслаўляе Валожын, наш край, усіх Беларусаў. Хачу падзякаваць усім тым, хто прычыніўся да адкрыцця гэтага помніка:

- Канфратэрні сьвятога Лукі з Варшавы;

- амбасадзе і консульству Рэспублікі Польшча ў Менску;

- сп. прафэсару Міхалу Пружынскаму і ягоным сябрам;

- сэнатарам і паслам Сэнату і Сэйму Рэспублікі Польшча, а таксама ўсім тым, хто дапамагаў мне ў гэтай справе”.

Хацелася б, каб імем Яна Паўла II называліся вуліцы беларускіх гарадоў, помнікі яму ўпрыгожвалі плошчы, а падручнікі распавядалі дзецям пра Вялікага Папу і Вялікага Чалавека.

Шчыры дзякуй тым людзям, якія клапацяцца і працуюць для гэтага. А таксама тым, хто моліцца за хутчэйшае вынясьненне Яна Паўла II на алтары.

Дасьць Бог і так станеца ў хуткім часе...

Безумоўна, такі помнік - цудоўнае ўпрыгожваньне для горада, дзе каталіцтва мае глыбокія карані. Касьцёл сьвятога Юзафа зьяўляецца помнікам архітэктуры нэаклясыцызму XIX ст. Апроч гэтага, у касцёле знаходзяцца сьпальніца слаўных князёў Тышкевічаў. Варта наведаць такія мясціны і аддаць пашану Вялікаму Папу.

працяг. Пачатак на 1 стар.

...і застаўся ў Валожыне

Фота: А. Карцель

№ 7-8 (39-40) ліпень - жнівень 2007

Да Маці Божай... у Будслаў!

Фота: А. Мірановіч

**Маці Будслаўская, Маці Сьвятая!
Перад Табою галовы схіляем;
Нас да Сябе Ты прыгарні,
Ад зла і бед абарані!
Радзімы край абарані!**

Ва ўсім сьвеце існуе шмат розных абразоў Найсьвяцейшай Панны Марыі. Каля некаторых зь іх адбываліся і працягваюць адбывацца розныя цуды: аздараўленьні хворых, навяртаньні грэшнікаў і г.д., таму іх вернікі і атуляюць асаблівай павагай і пашанай. Нашая краіна таксама славу та цудоўнымі абразамі Маці Божай: у Горадні, у Лагішыне, у Браславе і шмат іншых. Але, безумоўна, самай вядомай зьяўляецца Маці Божая Будслаўская – Апякунка Беларусі, да якой штогод адпраўляюцца пілігрымкі з усіх куткоў нашай Беларусі, а таксама і зь іншых краінаў сьвету.

Сэлета таксама адбылася гэтая вялікая ўрачыстасьць, на якой прысутнічалі ня толькі каталікі, але і вернікі нават зь іншых канфэсыяў. Бяз шчырай матчынай любові да свайго дзіцяці ня зможа жыць ні адзін з нас, толькі маці можа зразумець нават і бяз словаў. “Як дом, які бяз маці, бязь ейнае любові і чуласьці, зьяўляецца пустым, так і хрысьціянства без Марыі будзе няпоўным і сумным”, сказаў біскуп Аляксандар Кашкевіч у сваёй гаміліі на ўрачыстасьць Маці Божай Будслаўскай. Нашая Найсьвяцейшая Маці заўсёды клапаціцца аб кожным з нас і выпрошвае ў Пана патрэбныя для нас ласкі.

Як і ў мінулыя гады, з нашай парафіі таксама адправілася пілігрымка ў санктуарый да Маці Божай. Нягледзячы на тое, што ехаць было доўга, час прайшоў зусім непрыкметна. У аўтобусе няспынна гучалі песьні, якія ліліся ад самога сэрца, бо праслаўлялі нашу Маці, нашу Апякунку, якая заўсёды

разам з намі і дапамагае кожнаму зрабіць правільны крок ў жыцьці. Як толькі замаўкалі песьні, адразу пілігрымы распачыналі Сьвяты Ружанец, а пасля маліліся Літанію.

Гэта вельмі цікава адправіцца ў падобныя пілігрымкі, нават калі едзеш са сваімі знаёмымі. Менавіта ў такіх сітуацыях даведваешся пра кожнага больш падрабязна, такім чынам знаходзіш сабе новага сябра ці сяброўку. Але ж усё ж такі кожны з нас шоў ці ехаў, ці плыў зь верай у тое, што Маці дапаможа яму ў нейкіх праблемах, у нейкіх сваіх асабістых справах і цяжкасьцях, а некаторыя проста прыйшлі падзяліцца зь нябеснай заступніцай сваімі радасьцямі. Напэўна, усё гэта і робіць гэты фэст у Будславе такім велічным, а самае галоўнае, поўным веры і надзеі.

З 12 гадзінаў, яшчэ 1 ліпеня, можна так сказаць, усё і пачалося. Менавіта з гэтай гадзіны будслаўская сьвятыня пачала сустракаць пілігрымаў. Разам з удзельнікамі воднай пілігрымкі зь Вільні быў даўстаўлены пяцісотгадовы драўляны крыж, зроблены яшчэ ў гады існаваньня Вялікага Княства Літоўскага. Так паступова ў Будслаў прыбылі пешыя пілігрымкі зь Віцебскай, Менска-Магілёўскай архідыяцэзіяў. Апоўначы распачалася працэсія са сьвечкамі, а пасля ўжо пачалася і ўрачыстая Сьвятая Імша, якую цэлебраваў біскуп Віцебскай дыяцэзіі –

Уладзіслаў Блін. У гэтым годзе на сьцяне касьцёла знаходзіўся экран, на які праецывалася відэа, таму кожнаму з прысутных было ўсё добра відаць.

На наступны дзень – асноўны дзень урачыстасьці – а палове на адзінаццатую гадзіну распачалася працэсія, пасля якой галоўная Імша, якую цэлебраваў Апостальскі Нунцый арцыбіскуп Марцін Відавіч. Менавіта на гэтым і скончылася гэтая цудоўная ўрачыстасьць Маці Божай Будслаўскай. Зразумела ж, што ўсё гэта суправаджалася цудоўнымі сьпевамі.

Але ж усё калі-небудзь канчаецца. Дык вось скончылася і гэтая ўрачыстасьць, нават не хацелася пакідаць гэтыя цудоўныя мясціны. У кожнага ў сэрцы адбывалася нешта незвычайнае, і многія пілігрымы з нашай парафіі паабяцалі, што абавязкова прыедуць сюды яшчэ, бо гэта так цудоўна адчуваць, як Маці Божая любіць цябе і дапамагае табе ва ўсіх тваіх справах!

Алена МІРАНОВІЧ

Якімі нас хоча бачыць Бог

Многія з нас лічаць, што рэгулярна хадзіць у касцёл, чытаць малітвы на працягу дня - перад ежай, пасля яе, ранкам і ўвечары - прымаць Святую Камунію і прыступаць да споведзі дастаткова, каб лічыцца сапраўдным хрысціяніна і жыць, ні пра што больш не клапацячыся.

Часта мы можам назіраць, як іншыя паступаюць кепска, парушаюць Божыя прыказанні. А вельмі часта мы самі паводзім сябе у адказ ня так, як патрэбна. Самыя „сьмелыя” з нас ўслых робяць заўвагу, аднак часта не зусім у вэлівай форме. Уявіце сабе Езуса, які крычаў бы на грэшніка... Іншыя маўчаць звонку і праціваюцца знутры, асуджаюць, а пасля могуць абмяркоўваць гэта сярод таксама такіх жа ціхіх незадаволеных. Трэція ўвогуле не звяртаюць увагі, бо думаюць толькі пра сябе.

Перш за ўсё ў спрэчнай сытуацыі трэба захоўваць унутраны спакой і не паддавацца ўладзе гневу. Гнеў - гэта бес у нашым целе. Не асуджаць чалавека, спрабаваць дапамагчы, патлумачыць, папрасіць больш так не рабіць. І не адчайвайцеся, калі вашыя словы адразу ж не падзейнічаюць - людзям часта вельмі цяжка адмовіцца ад тых словаў, што яны толькі што казалі, ці прызнаць сваю неправату.

Галоўная праўда хрысціянскае веры і любові - адносіцца да іншага так, як хочаш, каб ставіліся да цябе. Любіце і тлумачце. Сэрца кожнага чалавека адкрыта на добрае, трэба спрабаваць знайсці дарогу да кожнага сэрца. Сапраўдную дарогу можна адшукаць, толькі ўзіраю-

чыся ў вобраз Хрыста і наслядуючы Ягоны прыклад.

Людзям трэба паказваць, як быць добрымі, як быць вернымі, а ня проста асуджаць іхнюю злобу ды нявер'е. Сапраўды добры хрысціянін будзе працаваць, разважаць над тым, як дапамаг-

Фота: <http://puncta.blox.pl>

чы заблукаламу таварышу, а ня будзе толькі ругаць яго. Добры хрысціянін будзе сябе паводзіць як ціхі і пакорны Езус, які быў Сынам Божым, аднак уцэлавіўся і прыйшоў на гэты свет, каб дапамагчы самаму закаранеламу грэшніку і кожнаму вучыць дабру і міласэрнасці, і Які памёр на крыжы мучаніцкай смерцю, церпячы за нашыя грахі. Паду-

майце, пэўна і ў вашым жыцці быў такі чалавек, з якім можна было адкрыта і проста паразмаўляць, падзяліцца няўдачамі, які не высмейваў вас, а разумеў і дапамагаў, накіроўваў на добрае, суцяшаў і дапамагаў знайсці правільнае выйсце з цяжкай сытуацыі ці прыняць важнае рашэнне. І часам магло падавацца, што гэта такі дабрадушны сябра, які нічым ня хваліцца, які слухае вас і якому няма чаго сказаць пра сябе. Аднак здараюцца ў жыцці такія выпадкі, што падобныя людзі аказваюцца пасля выбітных дзеячымі навукі, мастацтва, мэцэнатамі мясцовай парафіі, рэдактарамі газэтаў, піша вершы ці прозу... Такія людзі, якія ня хваляцца сваімі поспехамі, якія пакорныя і ціхія - калі гэта праява глыбокай веры, такія людзі насамрэч вялікія.

Людзі навокал вельмі часта прыдумляюць сабе свой свет, каб кампэнсаваць тое дрэннае, што льецца з навакольнага свету. Яны нават спрабуюць апраўдаць сябе, паглыбляючыся ў наркатыкі ці п'янства. Чаму так адбываецца? Бо ў іхнім жыцці ёсць пустата. Мільён таго, што робіць у сучасным свеце чалавека залежным, няшчасным. Аднак ёсць людзі, якія жывуць з Богам, сапраўды шчаслівыя і жыццё іхняе поўнае. Мы павінны дапамагаць такім людзям сваімі ўчынкамі, не адштурхоўваць іх, паказваць узор паводзінаў і жыцця. Адрэжэнне духоўнасці - гэта праца кожнага чалавека ў грамадстве, працаваць над сваёй душой і дапамагаць у гэтым жа сваёму бліжняму.

Анастасія УВАРАВА

Сповідзь - шлях да спазнання волі Пана

У нашай газэце мы вельмі часта гаворым аб споведзі, аб сутнасці, гістарычнай традыцыі і важным значэнні гэтага сакраменту. Прыпамінаюць аб ім нам таксама пастаянна ў касцёле. І разам з тым споведзь застаецца адным з самых супярэчлівых і цяжкіх момантаў у жыцці хрысціянна.

У гэтым я ўпэўнілася, сутыкнуўшыся з цікавым польскім інтэрнэт-рэсурсам (хто ведае польскую мову, можа заглянуць на www.spowiedz.pl), дзе вернікі атрымліваюць адказы на самыя разнастайныя пытанні: пачынаючы ад самых жыццёвых (ці можна прымаць сакрамент жыўчы па-за шлюбам, напрыклад) да зусім сур'ёзных, што патрабуюць спецыяльных ведаў ("Ці спавядаў сьв. Аўгустын?").

Але, ці пра асабістае жыццё было пытанне, ці аб традыцыі хрысціянства, у кожным адчувалася і ваганне, і недавер, і скептыцызм разам з маленькай надзеяй, што на гэты раз будучыя самыя верныя словы, якія пазбавяць раз і на заўсёды балючага пачуцця раздвоенасці.

Сапраўды, паколькі споведзь – ключавы момант касцельнага жыцця, то сумненні ў мэтазгоднасці, правілах і спосабе яе правядзення, разбураюць фундамент веры. Атрымліваецца дзіўная сітуацыя, калі "шчыра веруючы", "практыкуючы" католік адмаўляецца выконваць адзін з наказаў Касцёла і Езуса: "Што вы зьвязаце на зямлі, тое будзе зьвязана на небе; і што разьвязаце на зямлі, тое будзе разьвязана на небе" (Мц 18, 18). Гэтыя словы ўпаўнаважваюць сьвятароў на адпусчэнне грахоў. Яны датычацца права хрысціянскай супольнасці рэагаваць на паводзіны грэшніка: "звязаць" (азначае выключэнне з супольнасці) або "развязаць" (зьяняцьце эксамунікі). І, як мне падаецца, гэта

і ёсць адна з прычынаў духоўнага крызісу: чалавек, упэўнены ў сваёй адноснай бязгрэшнасці і ўвогуле ў добрых "стасунках" з Богам, адмаўляецца прыняць гэтае "парушэнне" недатыкальнасці ўласнай прасторы, зьнікненне бар'ераў паміж

Фота: А. Уварова

асабістым і "грамадзкім", бо вызнаванне граху – гэта выхад за межы, вынясенне свайго броду, комплексаў і страху на "суд".

І гэтая чаканне рэакцыі і боязь ацэнкі прымушае верніка шукаць апраўданне свайму нежаданню ісці на споведзь. Іх знаходзіцца шмат. Адужо згаданай "адноснай бязгрэшнасці" і "асабістага кантакту з Богам, які і так усё ведае пра мяне і даруе, калі я адчуваю жаль за грахі" да спробы дакапацца праўды: "хто, дзе і калі пастанавіў, што я павінен спавядацца сьвятару ў сваіх блягіх думках, словах і ўчынках?" Асабіста мне адразу кідаецца ў вочы непакора, зь якой такі чалавек абараняе сваю пазыцыю. Яму падаецца, што гэта непакора ў адносінах да іншага чалавека, які імкнецца ўзвысіцца над ім, але насамрэч гэта непакора ў адносінах да Бога, гэта імкненне ня страціць уласнага п'едэсталу.

Сьвятары гавораць нам аб знаках, якія нам неабходныя,

каб зразумець, у чым мы зграшылі (думка аб тым, што мы самі зможам вызначыць усе свае памылкі, вызначыць, і прызнаць сваю грэшнасць, і сапраўды адчуць жаль за тое, што мы рабілі, рабілі часта з задавальненнем – яна і прыводзіць да стварэ-

ння "ўласнай рэлігіі", якая заспакойвае толькі на кароткі час). Знакам, а не асуджэннем у першую чаргу зьяўляецца споведзь. Добрым знакам на тваім шляху. Прызнанне аўтарытэту касцельнай супольнасці/аўтарытэту сьвятара ніякім чынам не пагражае тваёй індывідуальнасці.

Вызнаючы таямніцы душы, ня бойся ацэнкі (бо мэта споведзі іншая – выбачэнне), бойся няшчырасці. Ня бойся сумненняў (бо сумненні, таксама як і рост над сабой, і духоўнае разьвіццё, суправаджаюць веру, а ўпэўненасць – азначае статычнасць і закамьянеласць), бойся халоднага сэрца. І тым больш, ня трэба баяцца, што грахі – невыбачальныя і іх цяжар непераможны. Як не баялася іх грэшніца, што прыйшла ў дом фарысея, дзе ў гэты час быў Езус, і "пачала абліваць ногі Ягоныя сьлязьмі і абціраць валасамі <...> і цалавала ногі Яму і мазала мірам".

Цудоўна, што на Беларусі існуюць навучальныя ўстановы, якія падрыхтоўваюць сьвятароў. 5 чэрвеня ў адной з такіх, а калі дакладна, то ў Міждыяцэзіяльнай вышэйшай духоўнай сэмінарыі (МВДС) імя сьв. Тамаша Аквінскага, што ў Пінску, адбыўся дзень адчыненых дзвярэй. У межах гэтага мерапрыемства са шматлікіх парафій Беларусі ў Пінск прыехала многа юнакоў. Таксама і нашыя міністранты разам з ксяндзом-пробашчам Леанардам Акалатовічам раніцай паехалі ў МВДС. Знаёмства з гэтай навучальнай установай пачалося з агульнай імшы з кардыналам Казімірам Сьвэнткам. Казаньне на тэму пакліканьня да служэньня Богу й людзям прамовіў духоўны айцец сэмінарыі Аркадзь Куляха. На заканчэньне Імшы ўсе атрымалі благаслаўленьне з рук новапрэзьбітэра кс. Юрыя Санько.

Пасьля літургіі гасьцей запрасілі ў аўдыторыю імя Слугі Божага біскупа Зыгмунта Лазінскага. Там юнакам кс. Аляксей Раманчук сказаў пару слоў пра МВДС і затым пачалася экскурсія па сэмінарыі. Падчас яе хлопцам паказалі бібліятэку, навучальныя аўдыторыі, жылыя пакоі і яшчэ шмат чаго цікавага. Госьці азнаёміліся з жыцьцём клерыкаў, а менавіта пазналі яго характэрныя і цяжкасьці. Высьветлілася, што вучыцца ў духоўнай сэмінарыі ня так маркотна, як можа паказацца на першы погляд. Свой вольны час клерыкі могуць правесці ў трэнажорнай залі, альбо згуляць у футбол ці ў настольны тэніс.

У МВДС існуе строгі распарадак дня, які толькі дапамагае вучыцца. Сэмінарысты могуць па чацьвяргам і суботам выходзіць у горад.

Пасьля экскурсіі юнакоў запрасілі на абед. Госьці пачаставалі звычайную ежу клерыкаў.

Па заканчэньні абеду ўсіх зноў запрасілі ў аўдыторыю імя біскупа Лазінскага. Там адбыла-

Жніво вялікае...

ся сустрэча гасьцей з кардыналам Казімірам Сьвэнткам. Ён распавёў пра гісторыю нашай Пінскай дыяцэзіі і пра першага ейнага біскупа Зыгмунта Лазінскага. Госьці даведаліся пра першыя гады існаваньня МВДС. Кс.-кардынал раскажаў пра сваё пакліканьне. Высьветлілася, што стаць сьвятаром яму дапамог менавіта Зыгмунт Лазінскі. Калі кардынал Казімір Сьвэнтэк ў юнацтве прыйшоў да труны першага біскупа, то папрасіў знайсці сабе ў жыцьці месца. Пасьля гэтага кс.-кардынал адчуў у сабе пакліканьне да служэньня Богу. Сам кардынал Сьвэнтэк апошні даваенны выпускнік 1939 года Пінскай сэмінарыі. Пасьля яе дзейнасьць была спыненая. І толькі 12 верасьня 2001 года, дзякуючы намаганьням кардынала, МВДС зноў адчыніла свае дзверы.

Таксама перад юнакамі выступілі кс.-рэктар Ян Саламон, які казаў аб атрыманых ім ласках за 30-ці гадовае сьвятарскае жыцьцё, кс. новапрэзьбітар Юрыя Санько і некалькі клерыкаў. Яны казалі аб тым, што не шкадуюць аб абраным жыцьці і ніколі не сумняваліся ў правільнасьці іхняга шляху.

Пасьля хлопцы пазнаёміліся зь Пінскім катэдральным касьцёлам Унебаўзьяцця Найсьвяцейшай Панны Марыі. Гэты касьцёл вельмі прыгожы. Шка-

да, што на Беларусі ня ў кожным горадзе ёсьць такая прыгажосць. У сьценах Пінскага катэдральнага касьцёла знаходзіцца труна першага біскупа Пінскай дыяцэзіі Зыгмунта Лазінскага, частку якой відаць за шклом. Пасьля агляду касьцёла юнакам прапанавалі занесці каля труны Зыгмунту Лазінскаму свае самыя важныя інтэнцыі.

На гэтым дзень адчыненых дзвярэй у МВДС, на жаль, скончыўся.

Зараз у пінскай сэмінарыі навучаецца каля сямідзесяці клерыкаў. Для нашай краіны гэта вельмі мала. Беларускія сьвятары кажуць: „Жніво вялікае, а збіраць няма каму”. Застаецца спадзявацца, каб хоць частка з наведвальнікаў МВДС у гэты дзень вярнулася, каб пасля стаць добрымі сьвятарамі.

Аляксандр КАРАТКЕВІЧ

Мэдаль за заслугі перад Касьцэлам і

У нядзелю 8 ліпеня 2007 г. у касьцёле Народзінаў Найсьвяцейшай Панны Марыі ў г. Барысаве адбылося ўрачыстае ўручэньне мэдаля *Pro Ecclesia et Pontifice* (За заслугі перад Касьцэлам і Папам) шматгадоваму пробашчу гэтай парафіі, Барысаўскаму дэкану ксяндзу Юзафу Пятушку, марыяніну. Ва ўрачыстасьці ўзялі ўдзел Апостальскі Нунцый у Беларусі арцыбіскуп Марцін Відавiч, Апостальскі Адміністратар Менска-Магілёўскай архідыяцэзіі біскуп Антоні Дзям'янка, Апостальскі візытатар для грэка-каталікоў у Беларусі кс. архімандрыт Сяргей Гаек МiС, сьвятары і шматлікія вернікі.

Папскі мэдаль *Pro Ecclesia et Pontifice*, заснаваны Папам Львом XIII, мае ўжо больш за стогадовую гісторыю. Ён уручаецца за адмысловыя заслугі ў служэньні Касьцэлу і Сьвятому Айцу. Мэдаль выкананы ў форме залатога крыжа зь бела-жоўтай стужкай. На ім зьмешчаныя постаці сьвятых Пятра і Паўла, тры малыя крыжы, дэвіз *Pro*

Ecclesia et Pontifice, імя і герб папы. Гэтым мэдалём узнагароджваюцца як духоўныя асобы, так і сьвецкія каталікі, што сьведчыць пра адзінства місіі ўсяго Божага Народу, незалежна ад канкрэтнага служэньня, якое выконвае ў адпаведнасьці са сваім пакліканьнем кожны вернік. На гэтай думцы засяродзіўся ў сваёй гаміліі падчас урачыстай сьвятой Імшы біскуп Антоні Дзям'янка.

Прадстаўнік Сьвятога Айца арцыбіскуп Марцін Відавiч зазначыў, што гэтая ўзнагарода зьяўляецца таксама ўзнагародай, уручанай вернікам барысаўскай парафіі і ўсёй Беларусі.

Сёлета ксёндз Юзаф Пятушка адсьвяткаваў 50-гадовы юбілей свайго сьвятарства. Ягоны лёс у многім падобны да лёсу тых старэйшых сьвятароў, якія нарадзіліся на Беларусі, потым былі вымушаныя выехаць за ейныя межы, жыць і служыць Богу ўдалечыні ад Радзімы, а калі зьявілася магчымасьць вярнуцца – адразу ж вярнуліся і пачалі

несці Божае слова і Божы спажытак тым, хто шмат гадоў быў пазбаўлены магчымасьці жыць паўнакроўным хрысьціянскім жыцьцём.

I. Жарнасек
(www.catholic.by)

Увага: цікавыя біяграфічныя звесткі з жыцьця ксяндзя Юзафа Пятушкі будуць надрукаваныя ў наступным нумары нашага выданьня, які выйдзе ў верасні.

Апякунка наша, маліся за нас!

Паездка ў Будслаў – гэта ня проста паездка, а нешта тое, што нават нельга перадаць словамі. Пабыўшы на гэтай сьвятой зямлі, зноў жывеш думкамі, калі зможаш зірнуць на вобраз Маці Будслаўскай, пабыць у касьцёле, паслухаць Слова Божае.

Кожны год мы чакаем гэты месяц лета – ліпень; бо думкі толькі пра тое, як адбудзецца сустрэча з апякункай нашай – Маці Будслаўскай. Завітаўшы на гэту сьвятую зямлю, адразу зьяўляюцца словы падзякі, што

зноў тут, што год Маці малілася за нас, і нават за ўсё тое, што мы маем, што адбылося за ўвесь год ў нашым жыцьці – і дрэннае і добрае. Толькі пасьля падзякі зьявляецца са сваімі просьбамі, зьявляецца, каб Маці была заўсёды з намі і дапамагала нам кожны дзень нашага жыцьця, якое зусім няпростае, з рознымі цяжкасьцямі, смуткамі, але таксама і радасьцямі.

Укленчыўшы ля вобраза Маці Будслаўскай, набываеш сілы, якія дапамагаюць нам штодзень.

Асабліва памятнай застаецца працэсія, калі кожны трымае ў сваіх руках сьвечку – сымбаль веры і надзеі – і ідзе за сьвятым вобразам Найсьвяцейшай Панны. Усё гэта надоўга застаецца ў нашых душах.

І кожны год, калі вяртаемся да дому, жывем думкамі, што ў наступным годзе пабачым гэты цудатворны вобраз і пройдзем па сьвятой зямлі Беларускай, па Будслаўскай зямлі.

Ганна СОБАЛЬ

Жнівень 2007

Нядз.	Пан.	Аўт.	Сер.	Чацв.	Пятн.	Суб.
			св. 1 Альфонса Лігуоры	2	св. 3 Яна Марыі Віянэя	4
5 XVIII звычайная	6 Перамяне- нне Пана	7	св. 8 Дамініка	св. 9 Тэрэзы ад Крыжа	св. 10 Ваўрынцыя	св. 11 Клары
12 XIX звычайная	13	св. 14 М. Марыі Кольбэ	св. 15 Унебаўз- дзе НПМ	16	17	18
19 XX звычайная	св. 20 Бэрнарда	св. 21 Пія Х	НПМ Каралевы	23	св. 24 Бартала- мея	25
26 XXI звычайная	св. 27 Монікі	св. 28 Аўгустына	св. 29 Мука Яна Хрысц.	30	31	

Лаціна вяртаецца ў Касьцёл

27 чэрвеня ў Ватыкане Сьвяты Айцец Бэнэдыкт XVI пазнаёміў прадстаўнікоў розных епіскапатаў з даўно абяцаным дакумэнтам у форме *Motu Proprio*, які датычыць выкарыстаньня Імшалу на лацінскай мове.

Гэта — доўгачаканы дакумэнт, таму што ён можа паспрыяць вяртанню ва ўлоньне Касьцёла інтэгрыстаў, зьвязаных са «сьвятарскім брацтвам св. Пія Х», заснаваным арцыбіскупам-адступнікам Марсэлем Лефэўрам.

Сьвяты Айцец пазнаёміў 13 гіерархаў са зместам і духам *Motu Proprio*. Яны абмеркавалі правілы карыстаньня Імшалам на лацінскай мове, які быў зацьверджаны Папам Янам XXIII у 1962 г. Як паінфармавала прэс-служба Ватыкана, Бэнэдыкт

Папа вярнуў традыцыйную імшу вернікам

XVI цэлую гадзіну размаўляў з кардыналамі пра новы дакумэнт, які ўжо быў апублікаваны і разасланы ўсім біскупам. Ён суправаджаецца зьмястоўным асабістым лістом Сьвятога Айца з указаньнем даты ўвядзеньня ў жыцьцё *Motu Proprio* - 14 верасьня 2007 года.

Прэс-сакратар Ватыкана а. Фэдэрыко Ломбардзі праінфармаваў, што ў сустрэчы прынялі ўдзел 13 гіерархаў з Францыі, Італіі, Германіі, Швайцарыі, Вялікабрытаніі, Злучаных Штатаў Амэрыкі, Аўстраліі, Індыі і Габона. У прэзэнтацыі таксама ўдзельнічалі кардыналы Тарчызіо Бэртонэ і Станіслаў Дзівіш.

Паводле Радзё Ватыкана і
іншых крыніцаў.

Хрыстус дараваў ёй: “А таму кажу табе: даруюцца грахі ёй многія за тое, што яна палюбіла многа: а каму мала даруецца, той мала любіць” (Лк 7, 47) Жанчына прыйшла ў дом фарысея нібы на споведзь, яе слёзы былі жалем за ўчыненае, таму, убачыўшы яе распач і пакору, Збаўца вызваліў яе ад улады граху. Бо для Бога няма больш праведных ці меней праведных; любоў, а не грэх становіцца мернікам у такой сітуацыі: “Калі б у нейкага чалавека было сто авечак і заблудзілася адна зь іх; ці не пакіне ён дзевяноста дзевяцёх ў гарах і ці ня пойдзе тую шукаць, што заблудзілася?” (Мв 18, 12) Споведзь – гэта акрамя ўсяго яшчэ і спосаб навяртаньня. У выпадку сумненьняў і няўпэўненасці канфэсіянал і ёсць выбаўленьнем, а не перашкодай на шляху да Бога.

Алена СЫСОЙ

PATER NOSTER

газэта ствараецца хрысьціянскай моладзьдзю

Заснавальнік - кс. Леанард Акалатовіч; галоўны рэдактар - Алесь Карцель; выпускны рэдактар - Алена Арцёменка; макетоўшчык, карэктар - Алесь Карцель. Адрас: 247210, Гомельская вобл., г. Жлобін, вул. Юных піанэраў, 24. Тэл./факс: (02334) 2-94-84. GSM: (029) 630-87-79. e-mail: centrum.pn@gmail.com. Выдаецца зь ліпеня 2004 г. на беларускай мове (клясычны правапіс). Надрукавана на ксэраксе. Наклад: 299 асобнікаў.

штомесяцовы бюлетэнь парафіі
сьвятога Казіміра ў Жлобіне